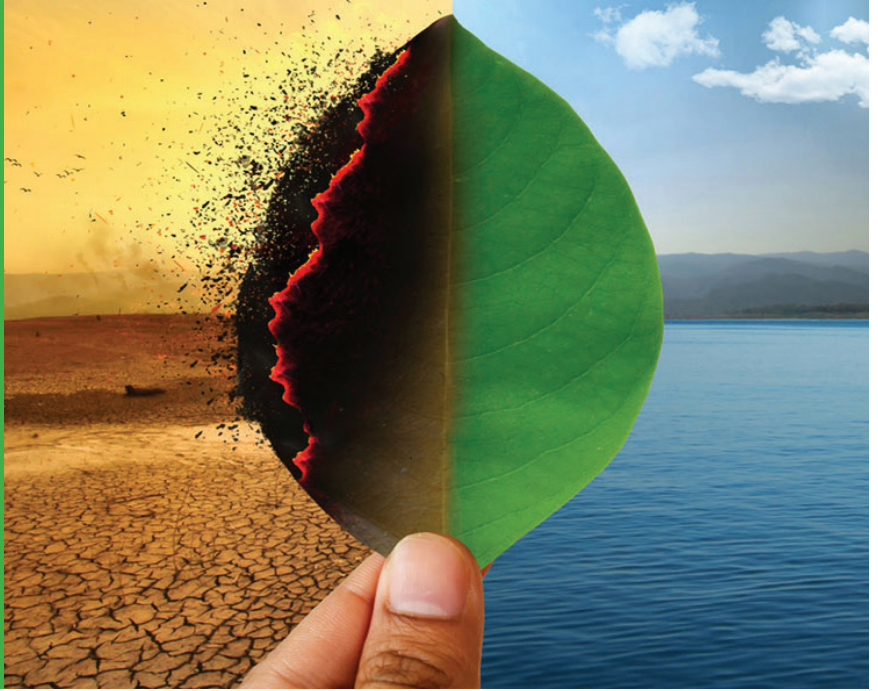

محیط زیست

آنچه خواهید خواند:

گرمایش زمین، یک بحران جهانی

رحیم نائینی

دانشجوی کارشناسی ارشد رشته مهندسی شیمی، گرایش محیط زیست، دانشگاه تهران

پریا براری جیرندهی

دانشجوی کارشناسی رشته مهندسی پلیمر، دانشگاه تهران

گرمايش زمين، يك بحران جهانی

عوامل این بحران

چهار مشکل زیر، عوامل اصلی تهدید کره زمین هستند:

۱. جنگل زدایی
۲. باران اسیدی
۳. تولید گازهای گلخانه ای و اثر مخرب آنها
۴. زمستان هسته ای

در این مطلب به بررسی عامل سوم، گازهای گلخانه ای، می پردازیم. یکی از اصلی ترین علت های گرمايش جهانی و افزایش درجه حرارت کره زمین، حضور گاز های گلخانه ای در جو زمین است. تغییرات اقلیمی منجر به رخداد های زیست محیطی مختلفی، از جمله: آب شدن یخچال های قطبی، افزایش سطح دریاها، تاثیر بر اکوسیستم حیوانات و... می شود. مطابق پژوهشها، عامل اصلی گرمايش زمين انتشار بیش از حد گاز

های گلخانه ای است.

اثر گلخانه ای پدیده ای است که در آن کربن دی اکسید، بخار آب، متان و سایر گازها اشعه فرابنفش ساطع شده از خورشید را از خود عبور میدهند ولی اشعه مادون قرمز بازگشتی از سمت زمین را عبور نداده و مشابه شیشه گلخانه ای باعث میشود انرژی و گرمای بیشتری در جو اتمسفر زمین نگه داشته شود که در نهایت باعث افزایش دمای زمین میشود. از بین گازهای گلخانه ای، کربن دی اکسید (CO_2) را میتوان مهم ترین عامل گرم شدن کره زمین دانست؛ زیرا عامل تقریباً ۵۵ درصد از گرمایش جهانی در سال های اخیر است. استفاده سوخت های فسیلی است و سوزاندن این سوخت ها، اصلی ترین عامل انتشار گاز کربن دی اکسید است. میتوان گفت کربن دی اکسید، به تنهایی سبب افزایش اثر گازهای گلخانه ای به میزان ۶۴٪ میشود. نفت، گاز و زغال سنگ تقریباً ۸۵٪ از منابع انرژی اولیه بشر را تامین میکنند. بررسی ها نشان میدهد که تا سال ۲۰۳۰ با وجود افزایش تلاش ها برای گسترش و توسعه منابع تامین کننده دیگر، سهم سوخت های فسیلی در تامین انرژی همچنان ثابت خواهد ماند. منابع گوناگونی مانند صنایع مختلف شیمیایی، شیرین سازی گاز طبیعی،

نیروگاه ها با سوخت فسیلی و... باعث انتشار دی اکسید کربن می شوند؛ در این میان نیروگاه هایی که از سوخت فسیلی استفاده میکنند، بیشترین میزان انتشار را به خود اختصاص می دهند.

راهکارهای حل این مشکل

تکنولوژی هایی که قادر به جذب گاز کربن دی اکسید حاصل از احتراق سوخت های فسیلی باشد، می توانند نقشی کلیدی در کنترل تغییرات اقلیمی داشته باشند. اگرچه با توجه به فن آوری های موجود و هزینه های نسبتاً بالای اجرای عملیات جذب گاز، استفاده گسترده از چنین تکنولوژی هایی دشوار است؛ اما میتوان با توسعه و بهبود عملکرد در تکنولوژی های جدید به نتایج قابل قبولی دست یافت.

امروزه بر حسب شرایط عملیاتی روش های مختلفی از جمله جذب به روش فیزیکی و شیمیایی، جذب سطحی، روش غشایی و روش تقطیر در سرما و... برای جذب کربن دی اکسید موجود در گاز خروجی از دودکش نیروگاه ها و... قابل استفاده است. هر کدام از روشها محدودیت ها و چالش هایی به همراه دارد. مثلاً برای گاز های خروجی از دودکش نیروگاه هایی که غلظت کربن دی اکسید در آنها حدود ۱۰ تا ۱۴ درصد است.

بهترین روش، جذب به روش شیمیایی با حلال مونواتانول آمین است. البته با توجه به گران بودن حلال، به طراحی فرایند بازیابی حلال نیاز داریم. همچنین قدرت خوردنگی بالای حلال هم از چالش های موجود است. امروزه به دنبال حل این معضل ها و همچنین کاهش هزینه های موجود هستند. از جمله این موارد میتوان به جایگزین کردن مایعات یونی به عنوان حلال یا استفاده از ترکیبی از حلال ها به جای حلال منفرد و... اشاره کرد. همچنین میتوان به کمک یک جاذب جامد با فرایند سطحی، گاز کربن دی اکسید را جذب کرد و از میزان هزینه ها و انرژی لازم برای این فرایند کم کنیم. جاذب جامد باید دارای ظرفیت جذب بالا، انتخاب پذیری بالا و پایداری حرارتی و شیمیایی بالایی باشد.

روش دیگر روش تقطیر در سرماست. در این روش مخلوط گازی شامل کربن دی اکسید در طی مراحل مختلف از جمله سرد سازی، فشرده سازی و... مایع می شود. با این روش میتوان کربن دی اکسید را تا خلوص بیشتر از ۹۰ درصد به دست آورد. از جمله چالش های این فرایند انرژی بالای مورد نیاز برای عملیات سردسازی و فشرده سازی و همچنین بازیابی کربن دی اکسید در

دمای پایین است. میتوان همچنین نتیجه گرفت برای جداسازی کربن دی اکسید با این روش، برای جریان های رقیق گاز دودکش که کمتر از ۲۰ درصد کربن دی اکسید دارند، به علت هزینه بالا، مقرون به صرفه نیست.

روش دیگری که امروزه بسیار مورد توجه محققین در تحقیقات علمی و پژوهش ها قرار گرفته، روش غشایی است. این روش بدون آلودگی و همچنین مصرف انرژی پایین، تجهیزات ساده تر، فرایند کم حجم تر نسبت به سایر روش ها است. انواع غشاهای آلی و معدنی (به صورت متخلخل یا غیر متخلخل) میتواند استفاده شود. انتخاب هر کدام از آن ها وابسته به شرایط عملیاتی، پارامتر اقتصادی، راندمان و... است.

برآورد هر یک از روش ها

فرایند جذب :

جذب شیمیایی از بهترین روش های جذب کربن دی اکسید موجود در گاز های خروجی از دودکش در سیستم های پسا احتراقی است .

محدودیت هایی شامل خوردگی تجهیزات، کمبود راندمان بازیابی حلال، تخریب ساختار شیمیایی حلال و نیاز به اضافه کردن حلال تازه دارد. تحقیقات زیادی در زمینه بهبود حلال ها، توسعه حلال های جایگزین

مانند مایعات یونی و حلال های ترکیبی و اصلاح در طراحی و سطح تماس و... در حال انجام است.

فرایند جذب سطحی :

فرایند جذب سطحی هیچ محصول جانبی ندارد.

به انرژی کمتری نسبت به فرایند جذب و تقطیر در سرما نیاز دارد.

راندمان کمتری در مقایسه با جذب و تقطیر در سرما دارد.

محدودیت هایی در بازیابی و احیا مجدد جاذب دارد.

فرایند تقطیر در سرما :

برای جذب CO_2 دشوار است. چون CO_2 در خنک کنند ها نسبت به سایر گاز ها (NO_x ، SO_x و H_2O) مزاحمت بیشتری ایجاد کرده که موجب خوردگی و سمی شدن میکند.

آب موجودی در خوارک باید در حداقل مقدار خودش باشد.

جامداتی در طی فرایند ایجاد میشود و در تجهیزات باقی می ماند. این ذرات میزان انتقال حرارت را کم میکنند .

هزینه سردسازی بالاست.

فرآیند غشایی:

برای جریان های گازی رقیق کربن دی اکسید (کمتر از ۲۰٪) این فرایند مناسب نیست.

قابلیت پیاده سازی در حجم های

بالای گاز را ندارد.

غشاها به ترکیباتی مثل ترکیبات گوگرد دار حساس هستند.

تجهیزات ساده تری نسبت به فرایند های دیگر نیاز دارد.

فرایند با کنترل فشار و بدون آلودگی انجام میشود.

تبدیل بحران به فرصت!

از چند دهه گذشته، از کربن دی اکسید برای افزایش میزان استخراج نفت استفاده میشود. در دنیا روزانه حدوداً ۷۰۰۰۰ تن کربن دی اکسید به چاه نفت تزریق می شود. با تزریق این مقدار گاز، میزان نفت تولید به حدود ۳۰۰ هزار بشکه در روز میرسد.

با حل شدن کربن دی اکسید در نفت، ویسکوزیته شدیداً کاهش یافته و حجم نفت ۵۰ تا ۶۰ درصد افزایش پیدا میکند. این دو تغییر به دلیل حل شدن کربن دی اکسید در نفت است و موجب بهبود حرکت نفت و زیاد شدن حجم نفت خروجی از چاه می شود.

منابع:

مروری بر روش های مختلف تسخیر و ذخیره سازی کربن، احسان قنانت پیشه، حمید بهمنش،

۲۵ خرداد ۱۳۹۱

بررسی روش ها و محدودیت های جذب و ذخیره سازی دی اکسید کربن، امید نظام آبادی، سائنا

عطرکار روشن، مسعود بهزادی نیا، ۱۳۹۷